

Pesem od kébeljske cerkve.

(Zložil narodni pesnik Jurij Vodovnik.)

Lepšega kraja pa ni na tem sveti
kakor je cerkev za verne ljudi.
Od tega kraja vam hočem zapeti —
kébeljska cerkev nas k temu budí.

Sveta Marjeta, te fare patrona,
v vel'kem oltarju vesela stoji;
lepa podoba tud' svet'ga Antona
vsmiljen'ga Jezusa v rokah drži.

Sveti Ignacij na drugem je kraju —
on je pri Bogu za nas priprošnjik;
kaže nam pravo pot k svetemu raju,
ki je v nebesih en vel'ki svetnik.

Svetega Štefana v drugem oltarju —
prvi je mučenik 'zvoljen svetnik,
s kamnjem umorjen v ti martri krvavi —
naša dolžnost ga je vredno častit.

V tretjem oltarju Marija Devica —
le-ta podoba men' prav veseli —
svetega rožnega venca Kraljica,
naj jo vsa kebeljska fara časti!

Ljubi moj človek, na Kebelj priteci,
le po ti cerkvi vse dobro poglej!
Dobro pri srcu premisli in reci:
Tukaj je pravi zveličani krej.

H kébeljski cerkvi je vglajena cesta,
vse je po formi napravljeno tam.
Turen je ženin in cerkev nevesta,
vse je v čast božjo pripravljeno tam.

Cerkev je malana, silno vesela,
v lepih podobah vse vid'mo naprej;
kaj je tud' sveta Marjeta trpela,
prej, ko je prišla v nebesa, v svet' rej.

Vid'mo podobo tud' sodnega dneva.
Enkrat bo prišel, ne vemo, kedaj.
Bođ'mo pripravljeni, Jezus veleva,
da nas čujoče on najde tedaj.

Orgle so vštimate, lepo so vbrane;
orglje imajo registrov deset,
farmanom svojim tako-le rečejo:
Da bi pomagali zraven jim pet'.

Ura u turni štir' firkelce bije —
Spomni se štirih poslednjih reči!
Zvon se oglašá ter kliče in vpije:
Človek, le spomni se smrti moj ti!

Bodi Marjeta, devica češčena!
K tebi povzdignimo pesemski glas!
Kebeljska fara je teb' zaročena —
sveta Marjeta, pros' Boga za nas!

Zapisal Vid Janžekovič.

Pesem od šivilje.

Šivanka le urno
obračaj se ti!
Šivati, šivati
se meni mudi.

Nikar me ne zbadaj,
mi tekaj gladkó,
obleka da lepo
sešita mi bo.

In nitka ne trgaj,
se mi ne zmikuj,
nikar ne nagajaj,
gostó zavezuj!

In solnce skoz okno
sijaj mi svetló,
da nitko udeti
bom mogla urnó.

Je lepša ko zarja
in solnce zlato,
oj blagor dekliču,
ki mara za njo.

Sem švilja poštena,
s šivanko živim,
pod streho na gorkem
dovoljno sedim.

Zadosti šivanja
in dela imam,
izdelan'ga slabo
iz roke ne dam.

Za tako obleko
skrbeti si čem,
v njej enkrat v nebesa
med svate pojdem.

Pa tudi na sebe
pozabit ne smem,
za obleko najlepšo
skrbeti si vem.

Obleka najlepša
za deklice vse
nedolžnost je ljuba,
je čisto srce.

Tudi to pesem nam je poslal g. Vid Janžekovič, kateri piše o njej: „Pesem sicer nima podpisa, a gotovo jo je zložil g. Jožef Rozman, ki se je rodil l. 1812. in je bil od l. 1858.—1874. nadžupnik in častni kanonik v Konjicah. L. 1872. jo je sam izročil šivilji L. B. Da je Rozmanova, izpričuje tudi preč. gosp. kanonik Jernej Voh, ki pravi, da je pisava Rozmanova in pesem zložena čisto v Rozmanovem duhu.“